

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΠΗΝΕΛΟΠΗ Σ. ΔΕΛΤΑ

Παραμύθι χωρίς όνομα

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Το δάσος

Όταν κατάλαβε ο γερο-Βασιλιάς Συνετός πως μετρήθηκαν* πια οι μέρες του, φώναξε τον γιο του, τον νέο Αστόχαστο, και του είπε:

— Φθάνουν, γιε μου, τα παιχνίδια και οι διασκεδάσεις. Ήρθε η ώρα να παντρευτείς και να πάρεις στα χέρια σου την κυβέρνηση του Κράτους. Εγώ έφαγα το ψωμί μου. Εσύ κοίταξε να κυβερνήσεις σαν καλός βασιλιάς.

Κι έστειλε τον αρχικαγκελάριό του στο γειτονικό βασίλειο να ζητήσει την όμορφη Βασιλοπούλα Παλάβω για τον Αστόχαστο, τον γιο του Συνετού Α΄, Βασιλιά των Μοιρολάτρων.

Έγινε ο γάμος με χαρές και ξεφαντώματα, και λίγες μέρες αργότερα, αφού ευλόγησε τα παιδιά του, ο γερο-Συνετός τούς άφησε* χρόνια, και ο Αστόχαστος στέφθηκε Βασιλιάς.

Όλα φαίνονταν ρόδινα και ζηλευτά για το νέο ζευγάρι.

Τα φλουριά ξεχειλούσαν από τα σεντούκια του γερο-Συνετού· κάστρα γερά και γεμάτα στρατιώτες τειχογύριζαν* το βασίλειο· το λαμπρό παλάτι, χτισμένο ψηλά σ' ένα κατάφυτο βουνό, δέσποζε στη χώρα όπου ζούσαν με άνεση οι πολίτες· δρόμοι φαρδεείς και καλοστρωμένοι ένωναν το βασίλειο των Μοιρολάτρων με όλα τα γειτονικά βασίλεια.

Παντού χαρά και καλοπέραση.

Και όπου γύριζε το μάτι του ο νέος βασιλιάς, από πάνω από τον ψηλό πύργο του παλατιού του, έβλεπε απέραντα χωράφια σπαρμένα, ρεματιές και λαγκάδια κατάφυτα, χώρες και χωριά με παστρικά* όμορφα σπιτάκια, βουνά δασωμένα και λιβάδια καταπράσινα. Αμέτρητες αγελάδες έβοσκαν συντροφικά με κοπάδια, αρνιά και κατσίκες. Και σαν μερμήγκια δούλευαν οι χωρικοί τη γη, άρμεγαν τις αγελάδες, κούρευαν τα πρόβατα και μετέφεραν γεννήματα* και καρπούς στη χώρα, όπου τα πουλούσαν.

Πέρασαν χρόνια πολλά.

Ο καιρός, που άσπρισε και μάδησε τα μαλλιά του Αστόχαστου και μάρανε την ομορφιά της Παλάβως, άλλαξε και την όψη ολόκληρου του βασιλείου των Μοιρολάτρων.

Παντού ερημιά. Πεδιάδες απέραντες, γυμνές, ακαλλιέργητες απλώνονταν ως τα σύνορα του βασιλείου, και μονάχα μερικές ερειπωμένες πέτρες μαρτυρούσαν ακόμη τα μέρη όπου άλλοτε έστεκαν, υπερήφανα και απειλητικά, τα φοβερά κάστρα του Συνετού Α'.

Πού και πού κανένα γκρεμισμένο παλιόσπιτο ξεχώριζε στη μονοτονία της έρημης πεδιάδας. Τ' αγριόχορτα και οι

πέτρες σκέπαζαν τους λόφους, οι δρόμοι, παρατημένοι, χάνονταν κάτω από τ' αγκάθια που ελεύθερα άπλωναν τα πυκνά τους κλωνάρια.

Και σφυρίζοντας ανάμεσα στις πέτρες και τους βράχους, ο άνεμος μοιρολογούσε το ρήμαγμα* του τόπου.

Μόνο τα πυκνά δάση έμεναν στη θέση τους, ξεχασμένα και αδούλευτα, κρύβοντας κάτω από το φουντωμένο τους φύλλωμα ολόκληρο κόσμο πεταλούδες, μαμούνια και μέλισσες, που χάρονταν ανενόχλητα τα μυρωδάτα αγριολούλουδα. Πλήθος αγριοφραουλιές άνθιζαν και καρποφορούσαν αδελφικά με τις βατομουριές, και οι καρποί τους σάπιζαν κι έπεφταν στο χώμα άχρηστοι.

Τα μονοπάτια, που περνούσαν άλλοτε ανάμεσα στα δέντρα, είχαν σβήσει και αυτά από τον καιρό που είχε να τα πατήσει ανθρώπινο πόδι. Και τα δέντρα και τα χαμόδεντρα τόσο είχαν ξεχάσει την ανθρώπινη μορφή, που όλα ταραχθηκαν, και τρόμαξαν, και ανατρίχιασαν, και σείστηκαν*, και μουρμούρισαν αναμεταξύ τους φοβισμένα, όταν μια μέρα είδαν ένα νέο αγόρι με βαθιά ονειροφορτωμένα καστανά μάτια, που περπατούσε κάτω από το φύλλωμά τους σταματώντας σε κάθε βήμα, για να κοιτάξει πότε ένα λουλούδι, πότε ένα ζώφιο, με θαυμασμό κι έκπληξη, σαν να τα έβλεπε πρώτη φορά.

—Τι πράγμα να είναι άραγε τούτο που διαβαίνει; ρώτησε φοβισμένος ένας σκοίνος, συμμαζεύοντας τα φυλλαράκια του από φόβο μην τον δει το αγόρι.

—Ποιος το ξέρει! αποκρίθηκε το πεύκο. Ίσως κανένα άλλο είδος ελαφιού;

Μια λεύκα, που έστεκε εκεί κοντά, έσκυψε το υπερήφανο κεφάλι της να δει τον διαβάτη.

— Ελάφι; είπε μ' ένα ξεκάρδισμα που αναποδογύρισε όλα της τα φυλλαράκια, και μια στιγμή από πράσινη την έκανε ασημένια. Ονειρεύεσαι, παιδί μου! Μα το ελάφι έχει τέσσερα πόδια, και τούτο έχει μόνο δύο!

— Μα λοιπόν τι ζώο είναι; ρώτησε ανήσυχα μια βατομουριά. Είναι άραγε κακό; Μην μου φάει το καινούριο φόρεμά μου, και με βρει γυμνή το καλοκαίρι σαν έρθει;

— Μην ζαλίζεστε, παιδιά μου, είπε ο γερο-πλάτανος, δεν είναι ζώο αυτό και δεν τρώει φύλλα. Είναι χρόνια πολλά που δεν πέρασε τέτοιο πράγμα αποδώ. Μα θυμάμαι έναν καιρό που το δάσος μας γέμιζε από όμοιούς του. Ήταν τα καλά εκείνα χρόνια, όταν μάζευαν οι άνθρωποι το μέλι της μέλισσας, και της φραουλιάς τη φράουλα, και τα βατόμουρα, και τα ώριμα κούμαρα.

— Τι; φώναξε η αγριοφραουλιά, μαζεμένη στα πόδια του πλάτανου. Τι λες, παππού; Μην είναι άνθρωπος;

— Βέβαια είναι άνθρωπος, αποκρίθηκε ο γερο-πλάτανος. Και η λεύκα μουρμούρισε:

— Μα βέβαια, άνθρωπος είναι! Θυμάμαι τέτοιους στα νιάτα μου.

Ο σκοίνος, περίεργος, άπλωσε τα κλαδιά του να τον δει από πιο κοντά.

— Άνθρωπος; είπε η ακατάδεχτη βελανιδιά. Τι θέλει στο βασίλειό μας;

Και όλα μαζί τα δέντρα έσκυψαν να δουν τον «άνθρωπο» που διάβαινε.

Ήταν ένα λιγνό αγόρι ως δεκάξι χρονών. Τα χρυσοκέντητα βελουδένια ρούχα του, λιωμένα στους αγκώνες και στα γόνατα, είχαν μικρύνει και σκιστεί, και οι χρυσές κορδέλες που βαστούσαν τα πέδιλα στα γυμνά του πόδια ήταν κατακομμένες και ξαναδεμένες με χοντροκοπιούς* κόμπους.

Ξάπλωσε στη ρίζα του γερο-πλάτανου, είδε κοντά του τη φραουλιά φορτωμένη κατακόκκινες φράουλες, τις έκοψε και τις έφαγε. Ύστερα δίπλωσε τα χέρια του αποκάτω από το κεφάλι του και αποκοιμήθηκε.

Κοιμήθηκε τόσο βαθιά που δεν άκουσε τα ψιθυρίσματα των δέντρων, ούτε το μουρμούρισμα του ρυακιού που έτρεχε πέρα, ούτε το σφύριγμα του κότσυφα που, πηδώντας από κλαδί σε κλαδί, διηγούνταν στα δέντρα ένα σωρό παράξενες ιστορίες.

—Ο γιος του Βασιλιά! αναφώνησε ο γερο-πλάτανος. Πώς να το πιστέψω, βλέποντας τα γυμνά του πόδια και τα λιωμένα του ρούχα;

—Να το πιστέψεις! αποκρίθηκε ο κότσυφας. Άκουσέ με εμένα που πάω κι έρχομαι στα παράθυρα του παλατιού και βλέπω τι γίνεται μέσα.

—Μα γιατί δεν αλλάζει ρούχα; ρώτησε το πεύκο σκανδαλισμένο*.

—Γιατί δεν έχει άλλα, αποκρίθηκε ο κότσυφας.

—Πώς! Ο γιος του Βασιλιά; αναφώνησε το θυμάρι, προσφέροντας τ' ανθισμένα του λουλουδάκια στη μέλισσα που βούιζε, γυρεύοντας μέρος ν' ακουμπήσει για να ρουφήξει το μέλι τους.

—Μα τι θαρρείς*; σφύριξε ο κότσυφας. Μήπως νομίζεις πως ο Βασιλιάς έχει τίποτα περισσότερο από τον τσοπάνη ή τον βαρκάρη;

—Λες παράξενα πράγματα! μουρμούρισε ο σκοίνος που δεν πείθονταν.

—Πίστεψέ τον όμως, είπε η μέλισσα, φτερουγίζοντας γύρω του, αλήθεια σου λέει. Ο Βασιλιάς φοράει και αυτός τέτοια ρούχα. Μ' αν δεις τις Βασιλοπούλες, τότε θα φρίξεις!

—Γιατί; ρώτησε η φραουλιά.

Ο κότσυφας πήδηξε κοντά της και ψιθύρισε:

—Γιατί κάτω από τα ρούχα τους δεν έχουν ούτε πουκάμισο!

Και ξεκαρδίστηκε στα γέλια χωρίς να προσέξει πως βρισκόταν κοντά στο αυτί του αγοριού.

Ξύπνησε το Βασιλόπουλο και τινάχτηκε ξαφνιασμένο.

Τρόμαξε ο κότσυφας και πέταξε μακριά, και η μέλισσα κρύφτηκε ανάμεσα στα φύλλα του σκοίνου, ενώ τα δέντρα σήκωναν ψηλά το κεφάλι τους κι έκαναν τον ανήξερο, τάχα πως δεν παρατήρησαν τίποτα.

Είχε βραδιάσει. Σηκώθηκε το Βασιλόπουλο και πήρε πάλι τον δρόμο του. Βγήκε από το δάσος, πέρασε τον κατάξερο κάμπο, και τραβώντας κατά το παλάτι, με γοργά βήματα, ανέβηκε στο βουνό, σκαρφαλώνοντας ανάμεσα στους βράχους και στα χώματα σαν κατσίκι.

Παλάτι και παλατιανοί

Από το μεγάλο και λαμπρό παλάτι του Συνετού Α΄, μόνος ο ψηλός πύργος έμενε κατοικήσιμος. Όλα τ' άλλα δωμάτια, οι μεγάλες σάλες, οι διάδρομοι, οι στρατώνες είχαν γκρεμιστεί. Ο ψηλός πύργος ήταν και αυτός σε κακά χάλια. Κανένας δεν φρόντισε ποτέ να επιδιορθώσει τους πεσμένους σοβάδες. Και ο άνεμος περιδιάβαζε και σφύριζε ελεύθερα στις άδειες κάμαρες, όπου από τα περισσότερα παράθυρα έλειπαν τα γυαλιά.

Οι χοντροί όμως τοίχοι βαστούσαν ακόμη. Κι εκεί, σε μετρημένα δωμάτια, περιοριζόταν ο Βασιλιάς και η οικογένειά του.

Καθώς πλησίαζε στο παλάτι, το Βασιλόπουλο άκουσε φωνές θυμωμένες, γυναίκες* και αντρίκειες.

Σταμάτησε μια στιγμή. Ύστερα, με βαρύ αναστεναγμό, έκανε να γυρίσει πίσω. Μα την ίδια ώρα ένα κορίτσι

δεκαπέντε χρονών πετάχτηκε από μέσα από τις πέτρες και ρίχθηκε στον λαιμό του.

— Αχ, αδελφέ μου, γύρισες επιτέλους! του είπε με δάκρυα στα μάτια. Να 'ξερες πώς σε περίμενα τόση ώρα!

Το Βασιλόπουλο τη φίλησε και ρώτησε λυπημένα:

— Τι είναι πάλι οι φωνές;

— Τι θέλεις να είναι; Τα ίδια και τα ίδια! Η Πικρόχολη μαλώνει με τη Ζήλιω, κι ο πατέρας, γυρεύοντας να τις χωρίσει, τις αγριεύει όλο και περισσότερο.

— Και η μητέρα τι κάνει;

— Τι θες να κάνει; Στολίζεται σαν πάντα!

— Και συ, Ειρηνούλα;

— Εγώ... εγώ... – έκρυψε το πρόσωπο στα χέρια της και ξέσπασε στα κλάματα: Εγώ βγήκα να σε βρω, γιατί μόνο εσύ ξέρεις να παρηγορήσεις.

Κάθισε στην πέτρα κοντά της και ακούμπησε το σαγόνι του στο χέρι του συλλογισμένος, ακούγοντας τις φωνές που εξακολουθούσαν στο παλάτι.

Η Ειρηνούλα έριξε το μπράτσο της γύρω στον λαιμό του.

— Πες μου τίποτα, παρακάλεσε χαδιάρικα.

— Τι να σου πω; μουρμούρισε ο αδελφός της. Θα φύγω, Ειρηνούλα.

— Θα φύγεις; Πού θα πας;

— Εκεί που πάνε όσοι θέλουν να ζήσουν με αξιοπρέπεια, και αφήνουν το βασίλειό μας κι εκπατρίζονται.

— Και θα μ' αφήσεις;

Το Βασιλόπουλο τη φίλησε.

— Όχι, Ειρηνούλα. Θα σε πάρω μαζί μου.

—Ειρηνούλα! Ειρηνούλα! φώναξε μια αντρίκεια φωνή από μέσα από τον πύργο. Ειρηνούλα! Πού είσαι; Έλα, λοιπόν, να μας φέρεις το χαμόγελο! Βαρέθηκα τις μεγάλες σου αδελφές και τις φωνές τους!

Και ο Βασιλιάς, με την κορόνα γερμένη στη φαλάκρα του και με σχισμένο μανδύα, παρουσιάστηκε στην πόρτα.

Τα δυο αδέρφια σηκώθηκαν και ακολούθησαν τον πατέρα τους στο δωμάτιο, όπου ήταν μαζεμένη όλη η οικογένεια.

Εμπρός σ' έναν ραγισμένο καθρέφτη καθόταν η Βασίλισσα Παλάβω. Δύο παρακóρες έπλεκαν λουλούδια και ξεθωριασμένες κορδέλες ανάμεσα στα ψαρά της μαλλιά, ενώ γυρνώντας τη ράχη η μία στην άλλη, στις δύο άκρες της κάμαρας, κάθονταν οι Βασιλοπούλες με κρεμασμένα πρόσωπα και χείλια πεταμένα, θυμωμένες και κατσουφιασμένες.

—Να ομορφιά και φαμελική* χαρά, είπε ο Βασιλιάς σταυρώνοντας τα χέρια του, και κοιτάζοντας μία τη Ζήλιω, μία την Πικρόχολη. Όλη μέρα έτσι τα πάμε, η μία να ξεφωνίζει άσπρο και η άλλη να στριγκλίζει μαύρο!

—Τι είναι αυτά μπροστά σ' εκείνα που τραβάω εγώ, η δύστυχη! κλάφτηκε και είπε η Βασίλισσα Παλάβω. Εσύ δεν έχεις παρά τις κόρες σου. Τι να πω εγώ που έχω κι εσένα που με ξεκουφαίνεις, και τον γιόκα σου που ξεπορτίζει ίσα ίσα την ώρα που τον θέλω να πάει να μαζέψει λουλουδάκια...

Μα, ξαφνικά, βλέποντας πως τα κλάματα κοκκίνιζαν τη μύτη της, σταμάτησε, χαμογέλασε στον καθρέφτη της,

και σοβαρά βάλθηκε να στερεώσει στη ζώνη της ένα μεγάλο τενεκεδένιο άστρο.

Ο Βασιλιάς σηκώθηκε και χτύπησε το κουδούνι. Μα κανένας δεν παρουσιάστηκε. Ξαναχτύπησε, και πάλι κανένας δεν ήρθε.

Τότε θύμωσε και βγήκε στο κατώφλι και άρχισε να βροντά* τα πόδια του στο πάτωμα και να φωνάζει με θυμό:

— Στο διάβολο τέτοιοι υπηρέτες σαν τους δικούς μου!
Θα σας κόψω ολωνών το κεφάλι!

Τρομαγμένος και τρεχάτος έφτασε ο αρχικαγκελάριος*.

Γύρω στον λαιμό του κουδούνιζε μια τενεκεδένια αλυσίδα.

Παραμύθι χωρίς όνομα

Στο μακρινό βασίλειο των Μοιρολάτρων ο Βασιλιάς ενδιαφέρεται μόνο για τη διασκέδαση και την καλοπέρασή του. Σπαταλά τη δημόσια περιουσία, αδιαφορεί για το μέλλον της χώρας του και τη ζωή των κατοίκων. Η χώρα καταστρέφεται οικονομικά, οι κάτοικοι υποφέρουν και απελπισμένοι εγκαταλείπουν τον τόπο τους.

Ο γιος του Βασιλιά, μην αντέχοντας να βλέπει την πατρίδα του να οδηγείται στην καταστροφή, αναλαμβάνει το δύσκολο εγχείρημα της σωτηρίας της.

Με τη βοήθεια της μικρής του αδελφής και τη συνδρομή δύο γυναικών, της Γνώσης και της Φρόνησης, ξεκινά μια δύσβατη πορεία, παραμερίζοντας αντιξοότητες και δυσκολίες... Το δάρρος του, η εργατικότητα του, η αφοσίωση στον στόχο του, αλλά κυρίως η εμπιστοσύνη του στους ανθρώπους θα τον βοηθήσουν να φέρει πίσω στη χώρα την ευημερία και την ελπίδα...

www.minoas.gr

9 786180 214086
ISBN 978-618-02-1408-6

ΚΩΔ. 16650